

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Новом Саду
III-2 У. 20937/18
Дана 20.01.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу судија: Гордана Николић Врбашки, председник већа, Јелена Искић и Љиљана Коруга, чланови већа, уз учешће судског саветника Соње Медић, записничара, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А., адвоката из ...,, ради поништаја решења туженог МИНИСТАРСТВА ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Нови Сад, број 431-01-00695/2018-39 од 03.10.2018. године, у правној ствари доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, на нејавној седници већа одржаној дана 20.01.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље А.А., адвоката из ...,, изјављена против решења Министарства финансија РС, Пореске управе, Филијале Нови Сад 2, број 2232-431-02-26133/2018-04 од 22.05.2018. године којим је тужиљи, адвокату са седиштем у ...,, стан ..., делатност правни послови, утврђен укупан износ доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године на основицу од 1.004.852,40 динара, у износу од 261.261,60 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду 19.11.2018. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа наводећи да у оспореном акту није правилно примењен Закона о пензијском и инвалидском осигурању, да је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, односно да је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у односу на чињенично стање и да у поступку доношења

оспореног акта није поступљено по правилима поступка. Наводи да је Законом о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС" 34/2003...5/2009) уведен бодовни систем којим је прописано да сваки осигураник за исти стаж и исту зараду има исти број личних бодова, а да се висина пензије одређује множењем личног бода и вредности општег бода. Позива се на одредбе чланова 62, 63-66. и 68. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и истиче да из такве законске регулативе произлази да висину пензије одређују два битна елемента који су кумулативни и то: лични (годишњи) коефицијент који представља однос укупне зараде осигураника односно основице осигурања почев од 01.01.1970. године и просечне годишње зараде у Републици Србији за исту календарску годину, и пензијски стаж. Истиче да када пензијски стаж пређе 45 година и престане да постоји као елемент за утврђивање висине пензије, лични коефицијент не може самостално да функционише из разлога што то законом није дозвољено, односно зато што се висина пензије утврђује множењем личног коефицијента са пензијским стажом, па како нема пензијског стажа преко 45 година не постоји ни законска могућност за одређивање висине пензије. Стога сматра да свако наплаћивање доприноса након 45 година пензијског стажа, односно након испуњеног максималног пензијског стажа осигурања, представља дискриминацију у односу на оне осигуранике који нису испунили ту висину пензијског стажа јер се на лица која су напунила 45 година пензијског стажа не може примењивати законом утврђена формула, па свака уплата доприноса наон напуњених 45 година представља неосновано обогаћење туженог односно Фонда с једне стране и дискриминацију тужиље у односу на осигуранике који нису напунили 45. година стажа с друге стране. Указује да с обзиром да лични бодови осигураника зависе од два елемента личног коефицијента и пензијског стажа, након испуњености 45 година пензијског стажа не постоји законска могућност за одређивање личног бода и наводи да Закон не познаје категорију "утврђивање висине пензије само на основу збира личних коефицијената". Даље наводи да је у жалби образложила да је 30.11.2015. године напунила 45 година пензијског стажа и да јој је сагласно Закону о пензијском и инвалидском осигурању престала обавеза исплате доприноса по основу пензијског и инвалидског осигурања, па налази да је свака даља наплата доприноса незаконита, јер не постоји основ за наплату доприноса. Указује да тужени орган није дао одговор на основни жалбени разлог, а то је да ли постоји основ за примену одредаба Закона о пензијском и инвалидском осигурању у делу који се односи на утврђивањ личног коефицијента. Сматра да је позивање туженог органа на решење Министарства финансије, Пореске управе, Филијале Нови Сад 2 као основ за утврђивање обавезе плаћања доприноса без икаквог правног основа из разлога што као пензионер има Уставом гарантовано право на рад и што из права на рад произилази и обавеза да плаћа порез на остварени доходак. Истиче да је у жалби навела да је крајем 2015. године напунила 45 година радног стажа и да је извршила уплату доприноса по том основу, чиме је за њу престала обавеза плаћања доприноса, јер је Фонду престало право наплате доприноса навршењем 45 година радног стажа осигураника, али да тужени орган није ценио овај навод жалбе, на који начин је повређена одредба члана 235. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и утврди да је престала њена обавеза за издвајање доприноса за пензијско и инвалидско осигурање по основу испуњености пензијског стажа од 45 година.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у

образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Сл. гласник РС”, бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је решењем број 431-02-00178/2018-39 од 05.04.2018. године одбијена жалба, овде тужиље, уложена против решења Министарства финансија, Пореске управе, Филијале Нови Сад 2 број 2232-431-02-26811/2017-07 од 07.12.2017. године, којим је тужиљи утврђен аконтациони износ доприноса за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године у износу од 239.489,80 динара на месечну основицу од 83.737,70 динара ($83.737,70 \times 12 \text{ месеци} = 1.004.852,40$) што чини укупну основицу од 1.004.852,40 динара за коначно задужење доприноса за обавезно социјално осигурање за период од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године у износу од 261.261,60 динара. Имајући у виду да је тужиљи основица пореза на доходак грађана за 2017. годину утврђена у висини паушално утврђеног прихода за 2014. годину, првостепени орган је решењем од 22.05.2018. године, утврдио основицу за обавезно социјално осигурање за 2017. годину у укупном износу од 1.004.852,40 динара, на коју основицу је применом стопе за доприносе за обавезно социјално осигурање за ПИО од 26%, утврдио тужиљи коначно задужење доприносима за ПИО за период од 01.01.2017. године до 31.12.2017. године у износу од 261.261,60 динара. Одлучујући по жалби тужиље, тужени је оценио је жалба неоснована, наводећи да се не могу прихватити наводи жалбе да је тужилца остварила више од 45 година стажа и да нема обавезу да плаћа доприносе за ПИО, посебно имајући у виду одредбу члана 64. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање којим је прописано да обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса и да у смислу члана 121. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, уколико осигураник остварује приходе по основу обављања самосталне делатности, подлеже обавези обрачунавања и плаћања доприноса за ПИО у складу са законом, али тако плаћени доприноси представљају основ за поновно одређивање пензије. На основу изнетог, тужени орган је, с позивом на одредбу члана 151. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, жалбу тужиље одбио и одлучио као у диспозитиву оспореног решења од 03.10.2018. године.

Одредбом члана 12. став 1. тачка 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03...142/14) прописано је да осигураници самосталних делатности јесу лица која, у складу са законом, самостално обављају привредну или другу делатност, ако нису обавезно осигурани по основу запослења.

Одредбом члана 14. став 1. наведеног Закона прописано је да се својство осигураника стиче даном почетка, а престаје даном престанка запослења, обављања самосталне или пољопривредне делатности, односно обављања уговорених послова,

док је ставом 2. прописано да се својство осигураника утврђује на основу пријаве на осигурање, односно одјаве осигурања, у складу с овим законом.

Одредбом члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање ("Службени гласник РС", бр. 84/04...112/15) прописано је да су предузетници обвезници доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, у складу са законом који уређује систем обавезног пензијског и инвалидског осигурања.

Одредбом члана 12. став 1. наведеног закона прописано је да када осигураник остварује приходе по више различитих основа (радни однос, самосталне делатности, уговори, пензија и др.), допринос за обавезно пензијско и инвалидско осигурање се плаћа по свим тим основама, до износа највише годишње основице доприноса, у складу са овим законом.

Одредбом члана 64. истог закона прописано је да обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса.

Полазећи од цитираних законских одредби и утврђеног чињеничног и правног стања, по оцени Управног суда, тужени орган је правилно поступио када је оспореним решењем жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења од 22.05.2018. године, одбио као неосновану. За своју одлуку, тужени орган је дао јасне и на закону засноване разлоге које у свему прихвата и овај суд. Ово стога јер су обвезници доприноса за обавезно социјално осигурање, лица која у складу са законом самостално обављају делатност и осигурана су сходно одредбама члана 12. став 1. тачка 1) Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 7. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, а сходно одредби члана 64. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање, обвезници доприноса не могу бити ослобођени обавезе обрачунавања и плаћања доприноса. Имајућу у виду наведено, тужени орган је исправно закључио да тужилца подлеже обавези обрачунавања и плаћања доприноса за обавезно пензијско и инвалидско осигурање, који ће по престанку обављања самосталне делатности, сагласно одредби члана 121. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, представљати основ за поново одређивање висине пензије лицу које је већ корисник старосне пензије, ако је био у осигурању најмање годину дана.

Суд је ценио навод тужбе да је тужилца остварила пун пензијски стаж од 45 година и да не може да буде обвезник доприноса за пензијско и инвалидско осигурање, али налази да тај навод није од утицаја на оцену законитости оспореног решења. Ово стога, јер је законом прописан круг лица која су обвезници доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и тужилца, која обавља адвокатску делатност је сходно одредби члана 7. став 1. тачка 6. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање и члана 12. став 1. истог закона, обвезник предметних доприноса. Супротно наводима тужбе, тужени орган је ценио ове наводе тужиле изнете и у жалби и дао јасне и образложене разлоге, које у свему, као правилне, прихвата и овај суд.

Како је суд оценио да тужбу треба одбити, нису испуњени законски услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима за доношење одлуке у спору пуне

јурисдикције.

На основу изнетог, ценећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 20.01.2022. године, III-2 У. 20937/18

Записничар
Соња Медих, с.р.

Председник већа – судија
Гордана Николић Врбашки, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТТ